

[Vivike.]

ikke bebrejdede VS; de har vel regnet med, at det første ville være helt umuligt at komme igennem med.

Vi kan fra socialistisk folkepartis side støtte forslaget, men jeg vil også gerne sige, at jeg er glad for ministerens udtalelse, idet ministeren siger, at hun mener, man kan klare det inden for den nuværende lovs rammer; når bare direktoratet får samme indstilling, så letter det måske en hel del, og vi når det, som VS gerne ville nå.

Nu siger hr. Sigsgaard i sin fremsættelse, at der er behov for andre ændringer i loven om børne- og ungdomsforsorg, og det er så sandt, som det er sagt. Der kan peges på adskillige ting, men det gjorde hr. Albertsen, og jeg skal ikke gentage ham, men jeg vil i denne forbindelse gerne spørge ministeren, om ministeren kan sige noget om, hvornår — omtrentlig i hvert tilfælde — vi får den lovede debat om børne- og ungdomsforsorgen.

Hanne Reintoft: Med socialreformen i vente må det vist være den almindelige opfattelse, ikke mindst i børne- og ungdomsforsorgskredse, at alt det meget, der skal rettes, meget snart må tages op til vurdering. Det gælder både dag- og døgninstitutionerne og tilsyns-, behandlings- og rådgivningsarbejdet. Jeg er ikke meget stemt for at blive ved at skyde det ud, jeg tror, vi må til at have en generel debat om det meget snart. Dette forslag viser netop, at problemerne presser sig på med en sådan hast, at man ikke kan blive ved med at sige: det må vente.

Megen gammel fordom trives og lever vel netop i dansk børneforsorg, måske mere end i nogen anden forsorgsgren, ved siden af en progressiv og fremadskridende retning, der erkender, at kun bedre uddannelse, forbedrede normerings- og bygningsforhold og — ganske rigtigt — udvidet demokrati og frigørelse fra gammel moralopfattelse kan føre frem til de resultater, som vi jo må sige vi ikke har nået. Vi har i hvert fald slet ikke nået dem for børne- og ungdomshjemmenes vedkommende, hvor vi vel alle må erkende, at vores behandlingsresultater er fattige.

Der er for mig ingen tvivl om, at der må og skal en strukturdebat i gang inden for børne- og ungdomsforsorgen, selv om jeg til

fulde blev klar over det ramaskrig, den udløser, da jeg selv for nogle måneder siden i et par kronikker i dagbladet Aktuelt gjorde mig til talsmand for ændringer. Børneforsorgen er jo mere end nogen anden institutionsgren bundet af gamle regler om initiativer og ledelse, først og fremmest fordi det er lagt i hænderne på private institutioner, ofte præget af forskellige religiøse retninger. Det offentlige betaler over 90 pct. af udgifterne, mens disse institutioner ved hjælp af indsamlinger, som dækker ganske få procent, har en jernhånd om ledelsen og meget stor indflydelse på det etiske og moralske livssyn, der lægges til grund for opdragelsen.

Samtidig er de fleste institutioner belempret med en forældet form for tilsyn, nemlig de allerede i dag omtalte tilsynsråd, der er en skønsmos blanding af politikere og velmenende mennesker, og jeg er da meget, meget glad for, at socialministeren er inde på, at der i hvert tilfælde som en begyndelse må forældre- og medarbejderrepræsentanter ind i disse tilsynsråd. For mig at se bør de bestå af disse; det er dem, der har direkte interesse i, hvad der foregår, det andet er en helt forældet form.

Vi kan derfor absolut stille os positivt over for VS-forslaget, idet vi først og fremmest ser det som simpelt hen presset frem af en udvikling, man ikke længere kan holde tilbage.

De steder, hvor en kollektiv ledelse måtte ønskes, må det være rimeligt at gøre det muligt. Vi har andre gode eksempler end Nordborg børnehaver. Vi har en af afdelingerne på behandlingshjemmet Stutgården, hvor en kollektiv ledelse fungerer ganske udmærket.

Selvfølgelig er ikke alle problemer løst ved, at personalet trives og føler, at de er tilpasset et demokrati. Det er også meget vigtigt, især hvis man har med syge børn og unge at gøre, at de trives godt, og der findes børn og unge, der er så miljøskaadede, at de må have en næsten 100 pct.s sikkerhed for, at den institution, de kommer til, fungerer så godt som overhovedet muligt. Hvis man gennemfører en lempelse af ledelsesformerne, således at f. eks. kollektiv ledelse kan gennemføres, mener jeg derfor, man må have øjnene meget opmærksomt rettet på, at det ikke ender i misforstået demokratisme, men virkelig bliver en ledelsesform,